

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera, soudce JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Veroniky Juříčkové v právní věci žalobce: **Z. M.** zastoupeného Mgr. Markem Eichlerem, advokátem, sídlem S. K. Neumanna 2052, Varnsdorf, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 2020, č. j. OAM-529/ZA-ZA11-P15-2020, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2021, č. j. 13 Az 47/2020 – 26,

t a k t o :

Kasační stížnosti žalobce **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 2020, jímž bylo rozhodnuto, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a řízení bylo podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.

[2] Stěžovatel s kasační stížností spojil návrh na přiznání odkladného účinku. V návrhu poukázal na to, že v Uzbekistánu je nestabilní prostředí a ještě nedávno nebylo možné uložit vyhoštění. Rovněž odkázal na informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 2. 6. 2016, č. j. 103515/2016-LPTP, Výroční zprávu organizace Amnesty International ze dne 25. 2. 2015, Výroční zprávu organizace Human Rights Watch 2016 ze dne 27. 1. 2016 a informace Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie – zpráva o lidských právech a demokracii za rok 2015 – Uzbekistán ze dne 21. 4. 2016 a taktéž na „aktuální informace z veřejně dostupných zdrojů“, žádnou z těchto informací však soudu nepředložil. Stěžovatel uvádí, že podle těchto zdrojů v Uzbekistánu docházelo k mučení a nelidskému zacházení a byla popírána základní lidská práva všech osob, především těch, které území Uzbekistánu opustily. Uvádí, že nepřiznání odkladného účinku by s ohledem na problémy, které stěžovateli v Uzbekistánu hrozí, bylo nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života.

[3] Dále stěžovatel cituje úryvky z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2013, č. j. 6 As 82/2012 - 37, jímž byl dle stěžovatele v obdobné věci odkladný účinek přiznán, usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, č. 1072/2007 Sb. NSS, z něž vyplývá, že rozhodnutím o přiznání či nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti nelze předjímat žádné závěry ohledně toho, jak bude rozhodnuto o kasační stížnosti, usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 - 100, k právu účastníka řízení vystupovat v řízení osobně, a rozsudek (správně usnesení – pozn. NSS) ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 - 25, z něž vyplývá, že je-li přezkoumáváno rozhodnutí o správním vyhoštění, je újma hrozící stěžovateli z jeho výkonu zřejmá již ze samotné povahy tohoto rozhodnutí.

[4] Žalovaný ve svém vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku uvedl, že nejsou naplněny důvody pro přiznání odkladného účinku, a navrhl, aby Nejvyšší správní soud odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznal.

[5] Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále také „s. ř. s.“), *kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně.* Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. platí, že *soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*

[6] Z citovaných ustanovení vyplývá, že možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro stěžovatele znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám; a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[7] Je třeba rovněž zdůraznit, že kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví je opravným prostředkem mimořádným, a tedy nelze automaticky očekávat vyhovění návrhu na přiznání odkladného účinku. Přiznáním odkladného účinku se prolamují před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu. Na rozhodnutí krajského soudu je přitom třeba hledět jako na rozhodnutí zákonné a věcně správné, dokud není zákonem stanoveným postupem zrušeno. Odkladný účinek má charakter výjimky z pravidla, že kasační stížnost odkladný účinek nemá, a má být přiznáván pouze v případech, které takový postup svou specifickou povahou odůvodňují. Proto újma, která má hrozit žadateli o přiznání odkladného účinku, musí být vzhledem k poměrům žadatele natolik významná, že uplatnění výjimky odůvodňuje (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019 - 38, č. 4039/2020 Sb. NSS, bod 65 a ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 - 58, č. 3270/2015 Sb. NSS, bod 25).

[8] Přiznání odkladného účinku vždy odvisí od konkrétních okolností případu věci. Je proto na žadateli o odkladný účinek, aby podrobně uvedl a odůvodnil, proč se domnívá, že v jeho případě nastala mimořádná situace, která vyžaduje, aby byly účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu odloženy. Od stěžovatele, který žádá o přiznání odkladného účinku, se tak především očekává dostatečně konkrétní a individualizované tvrzení o tom, že mu v důsledku napadeného rozhodnutí vznikne nepoměrně větší újma, než jaká by vznikla jiným osobám, a vysvětlení, v čem tato újma spočívá, včetně uvedení jejího rozsahu. Vylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit tomu, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s rozsudkem krajského soudu obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Kromě výše uvedeného tíží stěžovatele též důkazní břemeno k tvrzením uplatněným v návrhu, k jehož unesení je nutno, aby stěžovatel svá tvrzení, jimiž odůvodňuje návrh na přiznání odkladného účinku, také řádně doložil (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 2 As 218/2015 - 50).

[9] Nejvyšší správní soud neshledal v návrhu, jak jej stěžovatel formuloval, tak výjimečné okolnosti, které by odůvodňovaly přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Návrh obsahuje pouze obecný odkaz na vyjmenované dokumenty a „aktuální informace z veřejně dostupných zdrojů“, z nichž podle stěžovatele jednoznačně vyplývá, že v Uzbekistánu docházelo k mučení a nelidskému zacházení především osob, které území Uzbekistánu opustily, toto tvrzení však není nijak konkretizováno, ani individualizováno ve vztahu ke stěžovateli.

[10] Rovněž argument nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života stěžovatele je zcela paušální. Stěžovatel ve svém návrhu nijak nespecifikuje svůj soukromý a rodinný život realizovaný v České republice, ani nijak nevysvětluje, jak do něj bude zasaženo, pokud nedojde

pokračování

k odkladu právních účinků pravomocného rozsudku městského soudu a rozhodnutí žalovaného do doby meritorního rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti. Na základě zcela obecného tvrzení o zásahu do soukromého a rodinného života se těžko může soud přiklonit k závěru, že v tomto konkrétním případě se výjimečně nemá uplatnit obecné pravidlo, že kasační stížnost v tomto typu řízení nemá odkladný účinek.

[11] Stěžovatelův odkaz na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 - 100, k právu účastníka řízení vystupovat v řízení osobně, a na další judikaturu Nejvyššího správního soudu není aktuální. Stěžovatelem připomínané závěry byly překonány výše citovaným usnesením rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 8 Azs 339/2019 - 38, podle něž *„obecně vyjádřený zájem cizozemského stěžovatele na osobní účasti v řízení o kasační stížnosti či jeho právo být v kontaktu s advokátem a s tím související ochrana spravedlivého procesu nemohou být samy o sobě bez dalších individuálních okolností důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti“* (bod 61 citovaného usnesení). Rozšířený senát současně připomněl, že *„všechny tyto individuální okolnosti by však měly jasně a konkrétně plynout ze stěžovatelem osvědčených tvrzení“* (bod 59). V daném případě stěžovatel takové další individuální okolnosti neuplatnil. Kontakt s právním zástupcem (advokátem) může stěžovatel realizovat prostředky elektronické komunikace (například telefonickými hovory či videohovory). Realizace procesních práv v řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem je tedy možná i bez fyzické přítomnosti stěžovatele v České republice.

[12] Jelikož Nejvyšší správní soud nepovažoval újmu hrozící stěžovateli za dostatečně odůvodňující přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve smyslu judikatury citované v bodě [7] tohoto usnesení, nepřistoupil k jejímu poměrování s újmou, která by mohla vzniknout jiným osobám nebo veřejnému zájmu, pokud by k odložení účinků jinak závazného rozhodnutí došlo.

[13] Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatel neprokázal, že by výkon napadeného rozsudku pro něj znamenal újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s., ve spojení s § 107 odst. 1 větou druhou s. ř. s. Z tohoto důvodu proto Nejvyšší správní soud návrhu stěžovatele nevyhověl a kasační stížnosti odkladný účinek podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. července 2021

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu